

ПРѢДСТАВЛЕНІЕ III.

(Пейко и горни-ты.)

Мар. Олеле ! молиж ви ся, избавьте мя ! о-
тървете мя.

Доб. Тая жена твоя-та ли е масторе ?

Пей. Трябва да е моя ; но на' що влѣзло въ гла-
вѣтъ и, че е *чорбаджійката*, като приличя тол-
косъ на нейъ, па нераче да преде, нито да вари
чиришь. (Заканя ѝ сж съ плесницѣ) — чякай во-
нещице, поучи щж тж азъ тебе.

Доб. Тя ми ся види, да не е на себе си.

Пей. Какво да не е на себе си, но съмь ѣж
напустилъ, та е побѣсняла; тя не е луда. — Двѣ
години ми ся чини че нѣсьмь ималъ женж въ
кѣщи ами агне ; — но отъ като сте зѣли *чор-
баджійкжтж*, побѣсняла е и тая. — Чякай, одѣ-
вѣ ти искарахъ азъ изъ кожѣтъж два *діявола*, но
види ми ся, че ся останѣли още нѣкой.

Мар. (Пипа ся по гърба) — скжпо ще запла-
тишь ты това. (На Добря) — испоистрепалъ мя е
тоя *хоріатинз*, любезный мой !

Пей. Ха ! ха ! ха ! мой любезный ! на го-
сподаря, мой любезный, ты женска *фурдетино* !

Мар. Той ми е мжжъ.

Пейк. Ха ! ха ! ха ! — На ! Господарю ! какъ
да ся стърни челякъ да ѣж не біе. — Гнусотію,